

[Aksel Larsen.]

fremmed magt og på en ubehagelig mangel på evne eller vilje til at tænke dansk og tænke på danske interesser.

Jeg har stillet spørgsmålet til den højtærede forsvarsminister: hvad skal det nytte? Hvad skal det nytte med det militærvæsen, vi har, eller med det militærvæsen, vi kan opbygge ud fra vore muligheder, økonomisk, geografisk og befolkningsmæssigt? Han svarer, at det også af den engelske hvidbog fremgår, at man dog må have konventionelle styrker til at forsvare grænserne. Ja, men han synes at have glemt eller overset, at jeg til mit spørgsmål føjede: hvad skal det nytte med alt dette i atom- og brintvåbnes og de fjernstyrede våbens tidsalder? Det var med henblik på de moderne krigsmidler, jeg stillede spørgsmålet: hvad skal det nytte? Er det overhovedet nogen nytte til, eller er det måske skadeligt? Og herpå fik jeg ikke noget svar. Jeg fik en bekræftelse på det, den højtærede forsvarsminister søgte at bestride, medens jeg talte, nemlig at han faktisk har gjort sig til talsmand for eller luftet planer om i hvert fald delvis at blotte Jylland og Fyn for danske tropper, idet, som han siger, landegrænsen mod syd kan forsvares på anden måde, det vil altså sige af tyske tropper.

Men ellers? Ja, så fik jeg at vide, at der er ingen fare ved, at vi modtager det amerikanske tilbud om moderne våben, for for det første bliver det kun våben, der kan anvendes til forsvar, og for det andet står der i en amerikansk lov, at atomladninger ikke kan overlades til andre landes styrker. Hvilken garanti har den højtærede forsvarsminister, og er der nogen her i dette land, der har nogen som helst garanti for, at de atomvåben og raketvåben, man tænker på at tilbyde os, kun kan anvendes til defensive formål, og at de i så fald er noget værd? Hvilken garanti har man for, at det ikke meget hurtigt vil udvikle sig til, at det i virkeligheden bliver angrebsvåben?

Hvad er det for et argument at komme med, at amerikansk lovgivning ikke tillader, at atomladninger overlades til andre landes styrker? Vi har jo set, hvordan det er gået under Atlantpagten hidtil. Man er gang på gang kommet og har sagt: der er de og de begrænsninger, vi har de og de løfter, vi har de og de sikkerheder. Men

ustandselig gik det sådan, at når man havde givet en vis person den lille finger, så tog han hele hånden og derefter kroppen med — bortset fra, at en amerikansk lov formentlig kan ændres. Jeg går ud fra, at de ikke har det sådan i Amerika, at lovene er evige og uforanderlige.

Det, man skal tænke på, er, at med de moderne krigsmidler er Danmark udsat for større fare end måske noget som helst andet land i tilfælde af, at en storkrig udbræder. Det burde vi tage hensyn til i vor udenrigspolitik og tage stilling til, hvad der kan gøres for at sikre freden og for at skabe sikkerhed for vort land.

Det kan ikke være ukendt for den højtærede forsvarsminister, og det burde ikke være ukendt for nogen i dette høje ting, hvorledes de militære sagkyndige i England og Amerika ser på spørgsmålet om Atlantpagten og om de europæiske lande i Atlantpagten. Jeg skal ikke her, selv om jeg kunne gøre det, komme med særdeles tydelige citater. Men jeg skal nævne, at den kendte amerikanske militærskribent Hanson Baldwin i The New York Times for den 17. februar 1957 har begået en længere artikel om værdien af det, han kalder „de fremskudte baser“ for Amerikas Forenede Staters forsvar, hvortil han regner NATO-landene i Europa. Derom siger han, at værdien af disse baser ligger bl. a. i, at de som magneter kan tiltrække sig og dermed sprede fjendens angreb, så USA får lettere ved at forsvare sig. Det er den rolle, der er tiltænkt bl. a. Danmark: som en magnet at tiltrække sig USAs fjenders angreb. Det er derfor ikke ubetinget dårligt, at vi ikke allerede har fået forelagt en forsvarsordning, selv om jeg synes, befolkningen burde have besked: hvad mener regeringen, hvad mener partierne? Jeg synes, man skulle bruge tiden nu til at overveje, hvorvidt det er foreneligt med Danmarks interesser, at vi opretholder eller udbygger et militærvæsen, som koster landet uendelig meget, og som udsætter os for en forfærdelig fare i tilfælde af krig. Vi er medlemmer af Atlantpagten, en militær alliance; men vi har jo ingen indflydelse på, om denne militæralliance, der angivelig er defensiv, begynder en krig.

Jeg har sagt i går, at så kan man tro på eller ikke tro på offensiv lyst eller lig-